

Arrest

nr. 283 759 van 24 januari 2023
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2022 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juni 2022 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2022 met refertenummers X en X.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. BUYLE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers zijn broers en dienen op 13 september 2021 elk een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf, type D, op grond van humanitaire redenen. Op 8 juni 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van de afgifte van de gevraagde visa. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“Aangezien betrokkene zich samen met zijn meerderjarige broer [S.] [°xx.xx.2001] (visumaanvraag 58580) bij hun meerderjarige broer [R.], [°xx.xx.1991], OV [...], in België wenst te vestigen kan hij niet genieten

van gezinshereniging op basis van art. 40ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene verklaart dat hij met zijn broer familiaal geïsoleerd is in Afghanistan en er niemand meer heeft. Hij geeft aan dat al zijn familieleden zich in België bevinden. Zijn ouders zijn overleden en hij woonde in Afghanistan samen met zijn broer en zijn schoonzus en haar twee kinderen. Zijn schoonzus en haar twee kinderen verlieten Afghanistan op 03.04.2021 om zich in België te vestigen bij haar man. Ten bewijze hiervan legt hij een document voor waarop te lezen is dat de ouderen van het dorp bevestigen dat betrokkene met zijn broer, zijn schoonzus en haar kinderen samenwonen, een overlijdensakte van zijn vader, een brief van betrokkene en zijn broer [S.], waarvan de inhoud wordt bevestigd door een ambtenaar op 23.04.2014, waarin ze verklaren dat ze geen gezinshoofd hebben die voor hen kan zorgen en dat hun broer [R.], die in het buitenland woont, de enige is die voor hen kan zorgen. Een eerste opmerking die gemaakt kan worden is dat deze laatste brief reeds dateert van 23.04.2014, dat is 8 jaar geleden, en dus geen bewijs levert over de huidige levenssituatie van betrokkene en zijn broer. Bovendien zijn beiden ondertussen meerderjarig en kan er van uitgegaan worden dat ze voor zichzelf kunnen zorgen. Het feit dat ze een aantal jaren in Afghanistan samenwoonden met hun schoonzus wordt hier niet betwist. Met deze documenten bewijst betrokkene echter niet dat beide broers niemand meer zouden hebben in Afghanistan. In eerste instantie merken we op dat beide broers meerderjarig zijn en mekaar hebben. Betrokkenes broer [S.] deed eveneens een aanvraag om een humanitair visum, doch deze werd eveneens geweigerd op 08.06.2022. Verder kan opgemerkt worden dat de te vervoegen persoon dd 22.01.2013 in het kader van zijn asielpprocedure bij de dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij buiten betrokkene en diens broer, [S.], nog een broer, [H.], heeft en een zus, [A.], en dat die allemaal bij hun ouders verbleven. Deze verklaring wijst er op dat beide broers niet familiaal geïsoleerd zijn in Afghanistan en dat ze daar nog een broer en een zus hebben. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat de te vervoegen persoon toen verklaarde dat zijn moeder nog leefde. Nu wordt er verklaard dat ze gestorven zou zijn. Hiervan wordt echter geen bewijs voorgelegd. Betrokkene verwijst hiervoor naar de brief van betrokkene en zijn broer [S.] die dd 23.04.2014 bevestigd werd door een ambtenaar waarin zou staan dat ze toen wees waren en geen gezinshoofd hadden. In deze brief lezen we inderdaad dat ze geen gezinshoofd hadden en dat enkel hun broer, [R.], deze rol kan vervullen. In deze brief wordt niets gezegd over hun moeder of dat de broers wees zouden zijn.

Uit dit alles blijkt dat het niet duidelijk is dat beide broers familiaal geïsoleerd zouden zijn. Integendeel, is het vermoeden zeer sterk dat beide broers nog minstens 1 broer en 1 zus hebben die in Afghanistan leven. Bovendien is het zeer onwaarschijnlijk dat ze geen andere familieleden (nonkels, tantes, neven en nichten) zouden hebben die in Afghanistan wonen. Betrokkene verklaart wel dat al zijn familieleden in België verblijven, maar hij specificeert niet verder over welke familieleden het nog gaat en legt hiervan geen enkel bewijs voor.

Betrokkene verklaart nog dat hij verblijft in Pakistan en dat hij op de vlucht is geslagen uit angst voor de terreur van de Taliban. Daar wordt echter geen enkel bewijs van voorgelegd en gaat het dus om een loutere verklaring. Uit de voorgelegde stukken blijkt enkel dat betrokkene verbleef in Afghanistan. Er wordt geen enkel bewijs voorgelegd dat betrokkene momenteel verblijft in Pakistan noch dat hij is gevlucht.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan keren naar Afghanistan gezien de uiterst schrijnende en gevaarlijke situatie aldaar. Hij verklaart des te meer gevisieerd te worden gezien hij een familielid is van een persoon die werkte voor de Amerikanen. In dit kader kan opgemerkt worden dat de persoon die

werkte voor de Amerikanen Afghanistan reeds verliet in januari 2013. Hij liet zijn echtgenote achter bij betrokkene en zijn broer in Afghanistan. Zijn echtgenote verbleef daar tot 23.04.2021 en betrokkene en zijn broer verbleven er nog langer. Indien het leven van betrokkene om deze reden in imminent gevaar is in Afghanistan is het vreemd dat hij er toch nog acht jaar heeft verbleven voor hij een poging deed om het land te verlaten. Betrokkene verklaart dat hij reeds in 2014 een visumaanvraag wilde indienen, maar dat hij dit niet heeft doorgezet omdat het hem werd afgeraden. Het is zeer onwaarschijnlijk dat men zo snel afziet van een visumaanvraag wanneer wordt geacht dat zijn leven in imminent gevaar is. Betrokkene toont dus niet aan dat zijn leven daadwerkelijk in gevaar is in Afghanistan. Wat betreft de verwijzing naar de uiterst schrijnende en gevaarlijke situatie in Afghanistan kan opgemerkt worden dat betrokkene geen documenten voorlegt die aantonen dat zijn leven in Afghanistan in gevaar zou zijn noch dat betrokkene zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden.

We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling. Betrokkene laat echter na om persoonlijke en recente bewijsstukken hiervan voor te leggen. Een actueel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld.

Betrokkene verklaart dat de te vervoegen persoon altijd heeft gezorgd voor hem en zijn broer en geld heeft opgestuurd om in hun onderhoud te voorzien. Zij zijn dus altijd afhankelijk geweest van de te vervoegen persoon. Ten bewijze hiervan legt hij bewijzen voor dat de te vervoegen persoon sinds 2015 geld opstuurt naar Afghanistan. Hierin kan opgemerkt worden dat betrokkene en zijn broer ondertussen meerderjarig zijn en verondersteld worden om in staat te zijn om zelf in te staan voor hun onderhoud. Tevens blijkt niet uit de voorgelegde stukken dat betrokkene om medische redenen niet in staat zou zijn om in te staan voor zijn onderhoud. Indien nodig kunnen betrokkene en zijn broer nog financieel gesteund worden vanuit België via internationale geldoperatoren zoals Western Union en Moneygram. Materiële hulp zou kunnen verzonden worden via internationale koerierdiensten zoals DHL en andere. Contact houden met de broer kan steeds via de moderne communicatiekanalen zoals Whatsapp en andere.

Betrokkene verklaart nog dat de te vervoegen persoon bereid is beide broers op te vangen. Ten bewijze hiervan wordt het huurcontract van de te vervoegen persoon voorgelegd. In dit huurcontract lezen we dat de te vervoegen persoon een appartement huurt met twee slaapkamers. De te vervoegen persoon woont hier al met zijn echtgenote en twee kinderen. Er is dus geen plaats meer om twee extra meerderjarigen te huisvesten. Aangezien er verder geen uitleg wordt gegeven omtrent de opvang van betrokkene en zijn broer is het onduidelijk hoe deze opvang concreet gezien wordt door betrokken partijen.

De aanvraag bevat geen informatie die wijst op een prangende humanitaire situatie waarbinnen de broers zich zouden bevinden. Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie en op een familiaal isolement zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Gezinshereniging tussen niet Europese broers is niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en humanitaire visa worden slechts in zeer

uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

en

"Aangezien betrokkene zich samen met zijn meerderjarige broer [T.] [°xx.xx.2003] (visumaanvraag 58581) bij hun meerderjarige broer [R.], [°xx.xx.1991], OV [...], in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 40ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene verklaart dat hij met zijn broer familiaal geïsoleerd is in Afghanistan en er niemand meer heeft. Hij geeft aan dat al zijn familieleden zich in België bevinden. Zijn ouders zijn overleden en hij woonde in Afghanistan samen met zijn broer en zijn schoonzus en haar twee kinderen. Zijn schoonzus en haar twee kinderen verlieten Afghanistan op 03.04.2021 om zich in België te vestigen bij haar man. Ten bewijze hiervan legt hij een document voor waarop te lezen is dat de ouderen van het dorp bevestigen dat betrokkene met zijn broer, zijn schoonzus en haar kinderen samenwonen, een overlijdensakte van zijn vader, een brief van betrokkene en zijn broer [T.], waarvan de inhoud wordt bevestigd door een ambtenaar op 23.04.2014, waarin ze verklaren dat ze geen gezinshoofd hebben die voor hen kan zorgen en dat hun broer [R.], die in het buitenland woont, de enige is die voor hen kan zorgen. Een eerste opmerking die gemaakt kan worden is dat deze laatste brief reeds dateert van 23.04.2014, dat is 8 jaar geleden, en dus geen bewijs levert over de huidige levenssituatie van betrokkene en zijn broer. Bovendien zijn beiden ondertussen meerderjarig en kan er van uitgegaan worden dat ze voor zichzelf kunnen zorgen. Het feit dat ze een aantal jaren in Afghanistan samenwoonden met hun schoonzus wordt hier niet betwist. Met deze documenten bewijst betrokkene echter niet dat beide broers niemand meer zouden hebben in Afghanistan. In eerste instantie merken we op dat beide broers meerderjarig zijn en mekaar hebben. Betrokkenes broer [S.] deed eveneens een aanvraag om een humanitair visum, doch deze werd eveneens geweigerd op 08.06.2022. Verder kan opgemerkt worden dat de te vervoegen persoon dd 22.01.2013 in het kader van zijn asielpprocedure bij de dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij buiten betrokkene en diens broer, [T.], nog een broer, [H.], heeft en een zus, [A.], en dat die allemaal bij hun ouders verbleven. Deze verklaring wijst er op dat beide broers niet familiaal geïsoleerd zijn in Afghanistan en dat ze daar nog een broer en een zus hebben. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat de te vervoegen persoon toen verklaarde dat zijn moeder nog leefde. Nu wordt er verklaard dat ze gestorven zou zijn. Hiervan wordt echter geen bewijs voorgelegd. Betrokkene verwijst hiervoor naar de brief van betrokkene en zijn broer [S.] die dd 23.04.2014 bevestigd werd door een ambtenaar waarin zou staan dat ze toen wees waren en geen gezinshoofd hadden. In deze brief lezen we inderdaad dat ze geen gezinshoofd hadden en dat enkel hun broer, [R.], deze rol kan vervullen. In deze brief wordt niets gezegd over hun moeder of dat de broers wees zouden zijn.

Uit dit alles blijkt dat het niet duidelijk is dat beide broers familiaal geïsoleerd zouden zijn. Integendeel, is het vermoeden zeer sterk dat beide broers nog minstens 1 broer en 1 zus hebben die in Afghanistan leven. Bovendien is het zeer onwaarschijnlijk dat ze geen andere familieleden (nonkels, tantes, neven en

nichten) zouden hebben die in Afghanistan wonen. Betrokkene verklaart wel dat al zijn familieleden in België verblijven, maar hij specificeert niet verder over welke familieleden het nog gaat en legt hiervan geen enkel bewijs voor..

Betrokkene verklaart nog dat hij verblijft in Pakistan en dat hij op de vlucht is geslagen uit angst voor de terreur van de Taliban. Daar wordt echter geen enkel bewijs van voorgelegd en gaat het dus om een loutere verklaring. Uit de voorgelegde stukken blijkt enkel dat betrokkene verbleef in Afghanistan. Er wordt geen enkel bewijs voorgelegd dat betrokkene momenteel verblijft in Pakistan noch dat hij is gevlucht.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan keren naar Afghanistan gezien de uiterst schrijnende en gevaarlijke situatie aldaar. Hij verklaart des te meer geïnteresseerd te worden gezien hij een familielid is van een persoon die werkte voor de Amerikanen. In dit kader kan opgemerkt worden dat de persoon die werkte voor de Amerikanen Afghanistan reeds verliet in januari 2013. Hij liet zijn echtgenote achter bij betrokkene en zijn broer in Afghanistan. Zijn echtgenote verbleef daar tot 23.04.2021 en betrokkene en zijn broer verbleven er nog langer. Indien het leven van betrokkene om deze reden in imminent gevaar is in Afghanistan is het vreemd dat hij er toch nog acht jaar heeft verbleven voor hij een poging deed om het land te verlaten. Betrokkene verklaart dat hij reeds in 2014 een visumaanvraag wilde indienen, maar dat hij dit niet heeft doorgezet omdat het hem werd afgeraden. Het is zeer onwaarschijnlijk dat men zo snel afziet van een visumaanvraag wanneer wordt geacht dat zijn leven in imminent gevaar is. Betrokkene toont dus niet aan dat zijn leven daadwerkelijk in gevaar is in Afghanistan. Wat betreft de verwijzing naar de uiterst schrijnende en gevaarlijke situatie in Afghanistan kan opgemerkt worden dat betrokkene geen documenten voorlegt die aantonen dat zijn leven in Afghanistan in gevaar zou zijn noch dat betrokkene zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden.

We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO

Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf

en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling. Betrokkene laat echter na om persoonlijke en recente bewijsstukken hiervan voor te leggen. Een actueel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld.

Betrokkene verklaart dat de te vervoegen persoon altijd heeft gezorgd voor hem en zijn broer en geld heeft opgestuurd om in hun onderhoud te voorzien. Zij zijn dus altijd afhankelijk geweest van de te vervoegen persoon. Ten bewijze hiervan legt hij bewijzen voor dat de te vervoegen persoon sinds 2015 geld opstuurt naar Afghanistan. Hierin kan opgemerkt worden dat betrokkene en zijn broer ondertussen meerderjarig zijn en verondersteld worden om in staat te zijn om zelf in te staan voor hun onderhoud. Tevens blijkt niet uit de voorgelegde stukken dat betrokkene om medische redenen niet in staat zou zijn om in te staan voor zijn onderhoud. Indien nodig kunnen betrokkene en zijn broer nog financieel gesteund worden vanuit België via internationale geldoperatoren zoals Western Union en Moneygram, Materiële

hulp zou kunnen verzonden worden via internationale koerierdiensten zoals DHL en andere. Contact houden met de broer kan steeds via de moderne communicatiekanalen zoals Whatsap en andere.

Betrokkene verklaart nog dat de te vervoegen persoon bereid is beide broers op te vangen. Ten bewijze hiervan wordt het huurcontract van de te vervoegen persoon voorgelegd. In dit huurcontract lezen we dat de te vervoegen persoon een appartement huurt met twee slaapkamers. De te vervoegen persoon woont hier al met zijn echtgenote en twee kinderen. Er is dus geen plaats meer om twee extra meerderjarigen te huisvesten. Aangezien er verder geen uitleg wordt gegeven omtrent de opvang van betrokkene en zijn broer is het onduidelijk hoe deze opvang concreet gezien wordt door betrokken partijen.

De aanvraag bevat geen informatie die wijst op een prangende humanitaire situatie waarbinnen de broers zich zouden bevinden. Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie en op een familiaal isolement zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Gezinshereniging tussen niet Europese broers is niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en humanitaire visa worden slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

Nu de bestreden beslissingen steunen op identieke motieven en de door verzoekers ingediende beroepen ook steunen op dezelfde middelen en argumenten, is het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen beide beroepen samen te behandelen (RvS 14 juli 2003, nr. 121.596; RvS 2 februari 2009, nr. 190.056).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zetten hun middel uiteen als volgt:

"[...] De verwerende partij weigert de visumaanvraag en stelt vooreerst dat de aanvraag van een humanitair visum een gunst is en geen recht. Dit wordt niet betwist.

Wel is zij er uiteraard toe gehouden om de haar voorgelegde elementen correct te appreciëren en daarbij tevens rekening te houden met algemeen bekende zaken.

De verwerende partij stelt het volgende:

[...]

De verklaring van de Afghaanse ambtenaar dat de verzoekende partij geen gezinshoofd heeft, toont duidelijk aan dat er geen ouder in staat was om voor haar te zorgen. De authenticiteit van deze verklaring wordt door de verwerende partij niet betwist.

Het getuigt dan ook van slechte wil deze van de hand te doen met de loutere argumentatie dat er niet letterlijk gezegd wordt dat de moeder 'dood' is. De moeder is wel degelijk dood, maar de essentie van de zaak is immers dat er geen vader/moeder aanwezig was om voor de verzoekende partij te zorgen en dat zij aldus afhankelijk was van haar schoonzus en de geldstorting van de broer uit België.

De verwerende partij argumenteert tevens dat de brief van de ambtenaar al dateert van 23.04.2014, wat 8 jaar geleden is en dus geen bewijs levert over de huidige levenssituatie van de verzoekende partij.

Nochtans kreeg zij ook bevestiging van het overlijden van de vader (overlijdensakte – die zal dus niet meer plots verschijnen) en het feit (zoals hierboven vermeld) dat er geen gezinshoofd was.

Dit deel van de motivering is dus manifest onredelijk en om die reden niet deugdelijk. Bijgevolg schendt dit deel van de beslissing het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

De veelvuldige geldstortingen van de Belgische broer van 2015 tot nu (toch een lange tijd die aantoonde dat dit niet 'pour les besoins de la cause' was), tonen tevens aan dat de verzoekende partij in een penibele, afhankelijke situatie verkeert.

De zus van de verzoekende partij is trouwens met een Navo-soldaat naar de VS verhuisd toen de Taliban de macht over het land overnamen. De verzoekende partij kon niet op voorhand weten dat de verwerende partij hier een motief van zou maken. Haar broer, [H.], is al jaren Afghanistan ontvlucht en bevindt zich illegaal in Turkije. Een kort mailtje met de vraag naar die zus en broer van de verwerende partij had dit kunnen duidelijk maken, maar in plaats daarvan verkiest de verwerende partij om gratuite veronderstellingen te maken, wat niet duidt op zorgvuldige feitengaring.

Ook hier is de verwerende partij dus terug manifest onredelijk in haar motivering.

[...] De verwerende partij stelt voorts:

[...]

De verzoekende partij heeft de aanvraag ingediend in Pakistan! Dan nog twijfelt de verwerende partij aan het feit of zij wel in Pakistan verblijft... Nochtans vereist een visumaanvraag tevens het geven van vingerafdrukken.

Aldus is het onbegrijpelijk dat de verwerende partij dit in twijfel trekt!

[...] Volgens de verwerende partij is er geen sprake van een schrijnende en gevaarlijke situatie in Afghanistan.

Zij meent bovendien dat de veiligheidssituatie in 2021 drastisch (ten goede) zou zijn gewijzigd.

Zij verwijst hiervoor naar twee rapporten en fixeert zich louter op de daling van het aantal burgerdoden.

Zo gaat zij eraan voorbij dat de verzoekende partij de broer is van een persoon die werkte voor de Amerikanen. Zo stelt de EASO Country Focus van januari 2022, p. 46:

In October 2021, Patricia Gossman, associate director for the Asia division of Human Rights Watch, told RFE/RL of accounts 'of people being arrested purely for having any association with the former security forces, and family members being interrogated or beaten by Taliban looking for former officials'. According to the same source, 'the Taliban forces carrying out these abuses appear to have been given a free hand while officials at the top deny it is happening.'⁴⁸³ Violent incidents continued to be reported during that month and in November 2021: according to the Australian Broadcasting Corporation (ABC), Taliban fighters executed an Afghan army officer previously working as an interpreter for the Australian Defence Force⁴⁸⁴, while unknown gunmen 'shot a former Afghan army soldier in front of his house, killing him and two friends standing nearby'.⁴⁸⁵ In Khost, a former police officer was shot dead.⁴⁸⁶

Bovendien zou het feit dat zij het land reeds verlaten heeft naar Pakistan voldoende kunnen zijn in geval van terugkeer om geïnterviewd te worden. Zie EASO Country Focus, p. 56:

2.11 Persons seeking asylum or remaining abroad, and returnees

On 30 August 2021, the Austrian newspaper Kronen Zeitung published an interview with Taliban spokesperson Zabihulla Mujahid. According to Mujahid he thought that many left Afghanistan out of fear due to propaganda, and that the Taliban are not happy that people are leaving Afghanistan although anyone with documents should be entitled to leave. When asked whether Afghan asylum seekers in Germany or Austria with rejected asylum claims and who had possibly also committed crimes would be accepted back into the country, Mujahid replied that they would be accepted if deported, and presented to a court to decide on how to proceed.⁶⁰⁵ It was not clear whether Mujahid referred to returnees in general or only returnees who had committed crimes in this statement.

Two days after the Taliban takeover, the Indian newspaper The Print published an article on Afghan women in India fearing that their families could be targeted by the Taliban for sending them abroad to study. One woman had reportedly asked her family to destroy all pictures of her without a hijab or posing together with male friends as well as embassy documents and degrees.⁶⁰⁶ An Afghan law professor expressed a personal concern as often being critical of the Taliban in, for example, social media. The source stated to have taken down any connections with family members, as well as photos, from social media platforms, and claimed that 'a lot of people' take similar precautions to safeguard contacts that are still under Taliban control.⁶⁰⁷

According to an Afghan human rights expert, there was a negative narrative on Afghans that had left Afghanistan among Taliban sympathizers and some Taliban segments. According to the source, people who had left were seen as not having any Islamic values or being on the run from things they have done. On the other hand, the Taliban have prioritised passports for Afghan labours working abroad as that would mean an income for the country. So, on one level the Taliban might understand the economic aspect, but on another level, know that many abroad disagree with them.⁶⁰⁸

An Afghan law professor described two narratives of the Taliban on persons leaving Afghanistan to live in Western countries. In one narrative the Taliban said that people flee due to poverty and that it has nothing to do with any fear of the Taliban, but life is better economically in the West. The other narrative was about the elites that left: they were not seen as 'Afghans', but as corrupt 'puppets' of the 'occupation', opposed to the population. They were said to have no 'roots' in Afghanistan, so as soon as 'the foreigners' left, they

took this group with them. This narrative could also include, for example, activists, media workers and intellectuals, and not only former government officials. According to the source the Taliban often said that a 'good Muslim' would not leave and that many who left for the West were not 'good enough Muslims'.⁶⁰⁹ Dr. Andrea Chiovenda and Dr. Melissa Kerr Chiovenda, anthropologists at Zayed University, described a similar narrative that people who want to leave are not 'the right kind of person' and not perceived as 'good Muslims'. However, they separated the tradition of Pashtun men going abroad for periods to work, which is a long tradition, from other Afghans who go away and stay in non-Muslim countries – which is not 'the right way to do it'. They further stated that in rural Pashtun areas a person wanting to leave for Europe or the US would in general be perceived with suspicion, and even persons having Western contacts.⁶¹⁰ De onderliggende passages zijn overduidelijk van toepassing op de verzoekende partij.

De verwerende partij heeft dus op geen enkele wijze een geïndividualiseerde analyse van de verzoekende partij gemaakt. Opnieuw getuigt dit niet van zorgvuldige feitengaring.

Dat ook de algemene situatie schrijnend is, wordt ook bevestigd op p. 67:

In September and October 2021, which is the post-harvest season, 18.8 million Afghans, or 47 % of the total population, was reported to have faced 'high levels of acute food insecurity, classified in Crisis or Emergency (IPC Phases 3 or 4),' which was nearly a 30 % increase from the period in 2020. Of this figure, around 6.8 million Afghans were reported to experience 'critical levels of acute food insecurity, classified in Emergency (IPC Phase 4).'738 According to IPC figures, the provinces with the situation of Emergency (IPC Phase 4) comprised in September-October 2021 all three provinces in the North-West (Herat, Badghis, and Ghor), almost all provinces in the North (Faryab, Jowzjan, Sar-e Pul, Balkh, and Samangan), some of the central provinces (Uruzgan, Daykundi, Bamyan, and Kabul), Ghazni province in the South, Badakhshan in the North-East, and Nuristan and Laghman in the East; other provinces were classified as Crisis (IPC Phase 3).⁷³⁹ According to a projection for the period between November 2021 and March 2022, the number of Afghans in IPC Phase 3 or above was predicted to increase to 22.8 million, which is nearly a 35 % increase compared to the same period in 2020. The reasons behind the deterioration in food access were reported to comprise climate conditions (droughts), high food prices, international sanctions, increasing unemployment, and 'possibly increased displacement.'⁷⁴⁰

Het valt moeilijk in te zien op welke basis de verwerende partij concludeert dat de situatie in Afghanistan niet 'schrijnend' zou zijn.

Aldus kan in dat geval slechts besloten worden tot een manifeste schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

De Raad kan dan, in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid, enkel vaststellen dat de beslissing onherroepelijk geëcieerd is op een aantal punten en getuigt van onzorgvuldige feitengaring en -selectie."

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van het – in de bestreden beslissingen toegepaste – artikel 9 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

3.4. Verzoekers, die meerderjarig zijn, dienden elk een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf om hun eveneens meerderjarige broer in België teervoegen. Middels de bestreden beslissingen weigert verweerder de afgifte van de gevraagde visa.

3.5. In de bestreden beslissingen wordt allereerst opgemerkt dat niet blijkt dat in het geval van verzoekers sprake is van een situatie zoals voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet die van rechtswege recht geeft op gezinshereniging. Verweerder geeft aan de voorliggende situaties dan ook te beoordelen in het licht van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de afgifte van een humanitair visum op grond van deze bepalingen enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en in uitzonderlijke gevallen en dit een gunst en geen recht, is. Hij wijst erop dat hij bij de toepassing van deze bepalingen beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid. Deze motivering wordt door verzoekers niet betwist.

3.6. Verweerder is in zijn beslissingen van mening dat er, wat verzoekers betreft, geen sprake is van bijzondere humanitaire elementen die de afgifte van een humanitair visum rechtvaardigen.

Hij wijst erop dat geen elementen voorliggen die duidelijk wijzen op een familiaal isolement van verzoekers in het land van herkomst. Hij merkt op dat verzoekers beiden meerderjarig zijn, dat kan worden aangenomen dat zij voor zichzelf kunnen zorgen en dat zij elkaar hebben. Nog stelt hij vast dat er een sterk vermoeden bestaat dat verzoekers nog minstens één broer en één zus hebben die in Afghanistan leven. Hij motiveert verder dat weliswaar wordt verklaard dat de moeder zou zijn overleden, maar hiervan geen bewijs voorligt. Hij acht het ook zeer onwaarschijnlijk dat verzoekers geen andere familieleden, zoals ooms, tantes, neven en nichten, meer zouden hebben in het land van herkomst. Waar verzoekers verklaarden dat al hun familieleden in België zouden verblijven, merkt verweerder op dat zij niet verduidelijken welke andere familieleden behalve de broer nog in België verblijven en hiervan ook geen bewijs wordt aangebracht. Verweerder aanvaardt dus de verklaringen van verzoekers niet dat zij familiaal geïsoleerd leven in het land van herkomst. Hierbij werden de door verzoekers aangebrachte stavingstukken in rekening gebracht, maar niet aanvaard als voldoende bewijs.

In zoverre verzoekers verder verklaarden dat zij zijn gevlucht uit het land van herkomst uit angst voor de terreur van de taliban en nu in Pakistan verblijven, stelt verweerder vast dat zij hiervan geen (begin van) bewijs voorleggen. Waar verzoekers verklaarden niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omwille van de schrijnende en gevaarlijke situatie aldaar en nu zij er zouden worden geïsoleerd omdat zij familieleden zijn van een persoon die werkte voor de Amerikanen, wijst verweerder er vervolgens op dat de persoon die werkte voor de Amerikanen Afghanistan reeds in januari 2013 verliet en verzoekers sindsdien nog jarenlang in Afghanistan zijn blijven wonen. Verweerder acht het niet aangetoond dat verzoekers' leven in gevaar is in Afghanistan en evenmin dat zij zich er in een prangende humanitaire situatie zouden bevinden. Hij wijst erop dat, zoals dit blijkt uit rapporten van EOSO, de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch is gewijzigd en er sprake is van een sterke afname van het conflictgerelateerde geweld en van het aantal burgerslachtoffers. Hij wijst op een significante daling van het willekeurig geweld in Afghanistan en stelt dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Hij is van mening dat verzoekers nalaten om persoonlijke en recente bewijsstukken voor te leggen dat zij persoonlijk een actueel risico lopen op een ernstige aantasting van hun leven of persoon.

Verweerder heeft verder rekening gehouden met de door verzoekers voorgelegde bewijzen van geldoverdrachten die hun broer sinds 2015 deed aan familieleden in Afghanistan. Hij wijst er opnieuw op dat verzoekers intussen meerderjarig zijn en zij kunnen worden verondersteld in staat te zijn om zelf in te staan voor hun onderhoud. De voorgelegde stukken wijzen volgens hem alvast niet op medische redenen waarom zij hier niet toe in staat zouden zijn. Hij merkt nog op dat de broer in België, indien nodig, nog steeds financiële en ook materiële steun kan bieden aan verzoekers in het land van herkomst, via de internationale geldoperators en koerierdiensten. Ook kan contact worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

Verweerder stelt daarnaast vast dat de broer in België, die reeds samenwoont met zijn vrouw en twee kinderen, blijkens zijn huurcontract geen ruimte meer heeft om nog twee meerderjarige familieleden te huisvesten, zodat niet blijkt dat hij daadwerkelijk in de mogelijkheid is om bijkomend ook verzoekers op te vangen.

Nu geen concrete gegevens voorliggen waaruit blijkt dat verzoekers zich bevinden in een prangende humanitaire situatie of dat er sprake is van een familiaal isolement in het land van herkomst, wordt de afgifte van de gevraagde humanitaire visa geweigerd.

3.7. Verzoekers betwisten vooreerst de motivering in de bestreden beslissingen dat niet blijkt dat zij familiaal geïsoleerd zijn in Afghanistan. Zij wijzen op de voorgelegde verklaring van henzelf, die op 23 april 2014 werd bevestigd door een ambtenaar van het district Asmar in Afghanistan, dat zij geen gezinshoofd hadden dat voor hun opvoeding kon zorgen en dat hun broer in België de enige was die de rol van gezinshoofd op zich kon nemen. Zij stellen dat de authenticiteit van deze verklaring niet wordt betwist, waardoor het “*van slechte wil*” getuigt om louter te argumenteren dat er niet uitdrukkelijk wordt gesteld dat hun moeder dood is. Zij benadrukken dat de essentie is dat zij geen ouder meer hadden in het land van herkomst die voor hen kon zorgen en aangewezen waren op de steun van hun schoonzus en hun broer in België. Zij betogen ook dat het gegeven dat deze verklaring ondertussen meer dan acht jaar oud is niets afdoet aan het gegeven dat zij een overlijdensakte van hun vader kunnen voorleggen en ook blijkt dat er geen gezinshoofd meer was in Afghanistan. Zij stellen nog dat de veelvuldige geldstortingen door hun broer in België sinds 2015 hun penibele en afhankelijke situatie aantonen.

Met hun betoog weerleggen verzoekers de beoordeling evenwel niet dat op basis van de voorliggende stukken niet blijkt dat zij familiaal geïsoleerd leven in het land van herkomst, of dat verweerder de voorliggende gegevens en stukken onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft beoordeeld.

In zoverre zij betogen dat onterecht wordt gesteld dat geen bewijs voorligt dat hun moeder is overleden en in dit verband verwijzen naar de door hen afgelegde verklaring die op 23 april 2014 werd bevestigd door een ambtenaar van het district Asmar, kan de Raad enkel samen met verweerder vaststellen dat in dit stuk weliswaar wordt vermeld dat verzoekers geen gezinshoofd hadden, maar hierin verder nergens iets wordt gezegd over hun moeder en hierin niet kan worden gelezen dat verzoekers wees zouden zijn. De Raad acht het noch onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk waar verweerder op basis van dit stuk niet zonder meer aanvaardt dat verzoekers' moeder is overleden. Verzoekers tonen ook niet aan dat zij enig ander stuk voorlegden bij hun visumaanvragen waaruit zulks kan blijken. In tegenstelling tot wat het geval was voor de vader, werd voor de moeder geen overlijdensakte voorgelegd.

Verzoekers gaan verder voorbij aan de verdere motivering in de bestreden beslissingen op basis waarvan wordt geoordeeld dat een familiaal isolement niet blijkt. In dit verband benadrukt verweerder allereerst dat de voormelde verklaring uit 2014 intussen dateert van acht jaar geleden en deze niets zegt over hun huidige levenssituatie en dat verzoekers intussen allebei meerderjarig zijn en ervan kan worden uitgegaan dat zij voor zichzelf kunnen zorgen. Verweerder merkt op dat verzoekers in elk geval nog elkaar hebben. Verder stelt hij dat er een sterk vermoeden bestaat dat verzoekers nog minstens één broer en één zus hebben die in Afghanistan leven. Verweerder acht het bovendien zeer onwaarschijnlijk dat verzoekers geen andere familieleden, zoals ooms, tantes, neven en nichten, meer zouden hebben in het land van herkomst. Waar verzoekers verklaarden dat al hun familieleden in België zouden verblijven, merkt verweerder op dat zij niet verduidelijken welke andere familieleden behalve de broer nog in België verblijven en hiervan ook geen bewijs wordt aangebracht.

Verzoekers benadrukken weliswaar het gegeven dat zij, in 2014, geen gezinshoofd meer hadden dat kon instaan voor hun opvoeding, maar betwisten niet dat zij intussen meerderjarig zijn en in staat zijn om voor zichzelf te zorgen. Hiermee blijkt verder ook nog niet dat verzoekers geen enkele familie meer hebben in het land van herkomst. Zoals gesteld door verweerder hebben verzoekers minstens elkaar.

Verzoekers geven nog aan dat hun zus naar de Verenigde Staten van Amerika is verhuisd en dat hun andere broer Afghanistan al jaren geleden is ontvlucht en zich momenteel op illegale wijze in Turkije bevindt. Zij betogen dat zij niet konden weten dat verweerder hierover ging motiveren en dat verweerder gratuite veronderstellingen maakt in plaats van extra informatie aangaande hun zus en broer in te winnen. Verzoekers betwisten aldus geenszins dat zij inderdaad nog een broer en zus hebben, die zij niet hebben vermeld in hun aanvraag. Zij gaan er volledig aan voorbij dat zij zelf in hun aanvraag hebben verklaard dat “*al hun familieleden zich [thans] in België bevinden*”, maar dat zij hebben nagelaten om deze bewering concreet te staven. Thans blijven verzoekers ook in gebreke om het door hen gestelde te onderbouwen met een begin van bewijs, zodat evenmin blijkt dat zij een voldoende belang hebben bij hun betoog dat verweerder hieromtrent bijkomende informatie had moeten opvragen. Bovendien betwisten zij niet concreet dat zij, naast elkaar, nog andere familieleden, zoals ooms en tantes, hebben in Afghanistan, laat staan dat ze het tegendeel aantonen. Deze motieven kunnen redelijkerwijze reeds volstaan om vast te stellen dat een familiaal isolement in het land van herkomst niet blijkt.

Verder wordt in de bestreden beslissingen ook gemotiveerd dat verzoekers nog steeds financieel en materieel kunnen worden ondersteund door hun broer in België en dat zij contact kunnen houden via moderne communicatiemiddelen. Verzoekers geven niet aan deze motivering te betwisten.

3.8. Verzoekers vinden het voorts onbegrijpelijk dat verweerder eraan twijfelt of zij wel in Pakistan verblijven. Zij wijzen erop dat de visumaanvragen werden ingediend in Pakistan en dat zij hun vingerafdrukken dienden te geven.

In dit verband merkt de Raad evenwel op dat het enkele gegeven dat verzoekers visumaanvragen bij de Belgische vertegenwoordiging in Pakistan hebben ingediend, in het kader waarvan zij ook hun vingerafdrukken dienden af te staan, nog niet betekent dat zij daadwerkelijk hun gewoonlijke verblijfplaats hebben in dit land. Nu er in Afghanistan zelf geen Belgische vertegenwoordiging aanwezig is, dienen personen afkomstig uit dit land zich immers steeds te begeven naar de Belgische vertegenwoordiging in Islamabad, Pakistan, voor het indienen van een visumaanvraag, maar dit betekent nog niet dat zij ook hun gewoonlijke verblijfplaats hebben in dit land.

Er dient verder te worden vastgesteld dat het begeleidend schrijven van verzoekers' raadsman van 1 september 2021, dat bij hun aanvragen werd gevoegd, geen duidelijkheid schept inzake de verblijfplaats van verzoekers. In de hoofding stelt de raadsman dat verzoekers "thans" verblijven in Afghanistan om daarna te stellen dat zij "thans" verblijven in Pakistan. In hun visumaanvragen zelf gaven verzoekers, op de vraag aangaande hun verblijfs- of thuisadres, wel allebei op "KUNAR, AFGHANISTAN". Verder werd de vraag of zij een verblijf hebben in een ander land dan dat van hun nationaliteit negatief beantwoord.

Het loutere gegeven dat verzoekers hun huidige aanvragen hebben ingediend in Pakistan, toont dus nog niet aan dat zij daar ook daadwerkelijk verblijven, noch dat zij Afghanistan zijn ontvlucht uit angst voor de terreur van de taliban. Verzoekers tonen niet aan dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is waar verweerder oordeelde dat op dit punt sprake is van loutere beweringen.

3.9. Verzoekers geven ten slotte met hun kritiek aan het niet eens te zijn met verweerders oordeel dat zij niet het bewijs hebben geleverd dat hun leven in Afghanistan in gevaar is of dat zij er zich in een prangende humanitaire situatie zouden bevinden.

In eerste instantie zijn verzoekers van mening dat verweerder zich enkel baseert op de daling van het aantal burgerdoden, maar op geen enkele wijze een geïndividualiseerde analyse heeft gemaakt van hun specifieke situatie. Zo wijzen verzoekers erop dat hun broer heeft gewerkt voor de Amerikanen waarmee zij aangeven dat zij om deze reden niet langer veilig zijn in hun land van herkomst. Hiermee werd volgens hen geen rekening gehouden. Op lezing van de bestreden beslissingen blijkt evenwel dat verweerder dit ingeroepen argument wel degelijk in rekening heeft gebracht en op gemotiveerde wijze heeft uiteengezet waarom hij dit niet heeft aanvaard. Zo kan hierin worden gelezen:

"Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan keren naar Afghanistan gezien de uiterst schrijnende en gevaarlijke situatie aldaar. Hij verklaart des te meer geïnteresseerd te worden gezien hij een familielid is van een persoon die werkte voor de Amerikanen. In dit kader kan opgemerkt worden dat de persoon die werkte voor de Amerikanen Afghanistan reeds verliet in januari 2013. Hij liet zijn echtgenote achter bij betrokkene en zijn broer in Afghanistan. Zijn echtgenote verbleef daar tot 23.04.2021 en betrokkene en zijn broer verbleven er nog langer. Indien het leven van betrokkene om deze reden in imminent gevaar is in Afghanistan is het vreemd dat hij er toch nog acht jaar heeft verbleven voor hij een poging deed om het land te verlaten. Betrokkene verklaart dat hij reeds in 2014 een visumaanvraag wilde indienen, maar dat hij dit niet heeft doorgezet omdat het hem werd afgeraden. Het is zeer onwaarschijnlijk dat men zo snel afziet van een visumaanvraag wanneer wordt geacht dat zijn leven in imminent gevaar is. Betrokkene toont dus niet aan dat zijn leven daadwerkelijk in gevaar is in Afghanistan. Wat betreft de verwijzing naar de uiterst schrijnende en gevaarlijke situatie in Afghanistan kan opgemerkt worden dat betrokkene geen documenten voorlegt die aantonen dat zijn leven in Afghanistan in gevaar zou zijn noch dat betrokkene zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden."

Verzoekers gaan niet in op deze motieven en weerleggen deze zodoende ook niet. Door enkel hun standpunt te herhalen, tonen verzoekers niet aan dat deze beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Hierboven werd ook reeds geoordeeld dat verzoekers niet aantonen dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat geen enkel bewijs voorligt dat verzoekers momenteel hun gewone verblijfplaats hebben in Pakistan en evenmin dat zij dienden te vluchten uit Afghanistan.

Verzoekers weerleggen de beoordeling in de bestreden beslissingen ook niet dat zij in het kader van hun visumaanvragen geen bewijzen konden voorleggen dat hun leven in gevaar is in Afghanistan. Thans

citeren verzoekers in dit verband nog uit het rapport *“Afghanistan Country Focus, Country of Origin Information Report”* van EASO van januari 2022. Zij benadrukken het hierin gestelde dat er gevallen gekend zijn van personen die werden gearresteerd louter omwille van een band met de voormalige veiligheidsdiensten en van familielieden die werd ondervraagd of geslagen door taliban die op zoek waren naar voormalige ambtenaren. In dit verband kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekers niet aantonen dat zij deel uitmaakten van de voormalige veiligheidsdiensten in Afghanistan, en evenmin dat dit het geval was voor hun broer in België. Zoals verweerder ook reeds aangeeft in zijn beslissingen leggen verzoekers geen begin van bewijs voor dat zij persoonlijk problemen dreigen te ondervinden in Afghanistan.

Verzoekers stellen voorts nog dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat *“terugkeerders”* kunnen worden geïdendeerd. Zij stellen dat het gegeven dat zij het land reeds hebben verlaten om naar Pakistan te gaan voldoende kan zijn om in geval van een terugkeer te worden geïdendeerd. Zij verwijzen hierbij opnieuw naar het rapport van EASO van januari 2022. Een dergelijk gegeven werd door verzoekers evenwel niet ingeroepen in het kader van hun visumaanvragen, terwijl het hen toekwam op precieze wijze de gronden te duiden op basis waarvan zij een visum voor lang verblijf in België vroegen. Zij kunnen dan ook niet voorhouden dat hiermee onterecht geen rekening werd gehouden. Nog stelt de Raad vast dat op basis van de aangehaalde passage uit het rapport van EASO niet blijkt dat het enkele gegeven dat Afghanen zich tijdelijk naar Pakistan zouden begeven tot gevolg heeft dat zij zouden worden geïdendeerd na terugkeer. Het enkele gegeven dat dergelijke personen, of mensen met *“Westerse contacten”* mogelijk worden gewantrouwd, volstaat in dit verband ook niet. De passages gaan verder voornamelijk over terugkeerders uit *“Westerse”* of *“niet-moslim”* landen, over Afghaanse vrouwen die naar India zijn gestuurd om te studeren en die vrezen voor hun familieleden of over personen die zich reeds negatief uitlieten over de taliban. Verder herhaalt de Raad dat verweerder in de bestreden beslissingen ook heeft geoordeeld dat verzoekers niet hebben aangetoond in Pakistan te verblijven.

Verzoekers betogen nog dat de algemene situatie in Afghanistan wel degelijk schrijnend is en verwijzen hiervoor opnieuw naar vaststellingen in het rapport van EASO van januari 2022, ditmaal in verband met voedselschaarste in meerdere regio's van het land. De Raad stelt andermaal vast dat verzoekers deze elementen niet concreet hebben ingeroepen in hun aanvragen. Er blijkt niet dat zij zich reeds eerder hebben beroepen op voedselschaarste. Verder dient er ook te worden vastgesteld dat verzoekers deze algemene situatie niet betrekken op hun persoonlijke situatie. Bovendien betwisten verzoekers de motivering niet dat hun broer in België hen financieel en materieel kan blijven ondersteunen.

3.10. Rekening houdend met wat voorafgaat en de ruime discretionaire bevoegdheid waarover verweerder beschikt, tonen verzoekers niet aan dat verweerder in de bestreden beslissingen op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot de volgende conclusie is gekomen: *“De aanvraag bevat geen informatie die wijst op een prangende humanitaire situatie waarbinnen de broers zich zouden bevinden. Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie en op een familiaal isolement zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Gezinshereniging tussen niet Europese broers is niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en humanitaire visa worden slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.”*

3.11. Een schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.12. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van de beroepen ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 3

De kosten van beide beroepen, in totaal begroot op 372 euro, komen ten laste van verzoekers, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS